

Arrest

nr. 218 303 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HAEGEMAN
Kasteellaan 22/15
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 24 oktober 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. X van 27 april 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster bekend gelogen te hebben over de feiten waarop haar vorig verzoek was gebaseerd. Heden stelt zij de waarheid te verhullen en verklaart zij dat zij op erg jonge leeftijd Somalië verliet en tot 2009 in Saudi-Arabië woonachtig was.

Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt verzoekster twee medisch attesten neer waaruit blijkt dat zij gedesinfecteerd is.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig genomen is daar uit de beslissing die haar werd overgemaakt niet blijkt op welke datum deze beslissing genomen werd, noch of zij ondertekend werd. Uit het administratief dossier blijkt dat op de bestreden beslissing de datum 7 mei 2018 vermeld staat en dat deze beslissing bij delegatie ondertekend is door adjunct-commissaris S.V.B. Verzoeksters grief dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig werd genomen, kan derhalve niet worden aangenomen.

5.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoekster komt in wezen niet verder dan het volharden in haar Somalische nationaliteit en haar nieuw afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, X, 7 februari 2005; RvS, X, 14 januari 2005; RvS, X, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de bevoegde instanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De argumentatie zich te hebben gehouden aan slecht advies van anderen biedt hiertoe, zoals ook in de bestreden beslissing te lezen valt, geen verschuiving. Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is geen geloof kan gehecht worden aan de nieuwe verklaringen van verzoekster omtrent zowel haar familiale situatie als haar verblijf in Saudi-Arabië.

Zo heeft verzoekster in het kader van haar huidig verzoek tal van onderling tegenstrijdige verklaringen afgelegd. De bestreden beslissing duidt het volgende aan: "Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) 5 juli 1985 te zijn geboren (noot Rvv: Verklaring meervoudige aanvraag 21 februari 2018 ihkv huidig verzoek). In het kader van het voorafgaand onderzoek op de zetel van het CGVS verklaarde u niet te weten wanneer u bent geboren en dat uw tante u liet werken toen u 8 jaar oud was (zie notities persoonlijk onderhoud voorafgaand onderzoek (verder notities CGVS), p. 6) (noot Rvv: notities persoonlijk onderhoud 18 april 2018 ihkv huidig verzoek). U geconfronteerd met de bij de DVZ genoteerde geboortedatum, oppert u eerst dat het mogelijks uw eerste verzoek betreft en vervolgens of het gaat om de datum dat u Saudi-Arabië verliet. U erop gewezen dat er bij de DVZ een exacte geboortedatum staat vermeld, verklaart u uw geboortedatum niet te hebben vermeld. Bij de DVZ verklaarde u tevens geboren te zijn in Mogadishu, meer specifiek Madino – Dharkenley (zie verklaring meervoudige aanvraag dd. 21/02/2018, vraag 10). U dat voor het CGVS gevraagd, stelt u geboren te

zijn te Mogadishu en gevraagd waar in Somalië u woonde, antwoordt u Mogadishu. U vervolgens gevraagd waar in Mogadishu u woonde, verklaart u dat uw tante (stiefmoeder) u enkel zei dat u bent geboren in Mogadishu en vandaaruit mee werd genomen (zie notities CGVS, p.6-7). U geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, geeft u aan geboren te zijn in Madina. U gevraagd wat Dharkenley dan juist is, stelt u dat uw tante zei dat u geboren bent te Mogadishu, Madina. U nogmaals gevraagd naar Dharkenley, verklaart dat Madina/Dharkenley de wijk is vanwaar u mee werd genomen. U verklaart dat uw tante zei dat u

*geboren bent in Dharkenley maar er niet opgroeide. **Dat u uw verklaringen aanpast wanneer u door de protection officer wordt geconfronteerd, spreekt tot de verbeelding en toont aan dat u nog steeds geen waarachtige verklaringen aflegt.***

En nog: "Ook wat betreft de huidige verblijfplaats van uw moeder legt u inconsistente verklaringen af. U verklaart niet te weten waar uw moeder is daar uw tante u dat niet vertelde. U gevraagd of u iets van uw moeder weet, antwoordt u neen en u gevraagd of ze nog leeft, stelt u dat uw tante het u niet zei. Dit in tegenstrijd met uw verklaringen voor de DVZ waar u verklaarde dat uw moeder overleed toen u klein was (zie verklaring meervoudige aanvraag dd. 21/02/2018, vraag 15). U hiermee geconfronteerd, past u uw verklaringen opnieuw aan en stelt u dat alles u werd verteld door uw tante wanneer u de puberteit bereikte. U verduidelijkt vervolgens dat ze u vertelde dat uw vader in Saudi-Arabië stierf en uw moeder tevens stierf. U erop gewezen dat u telkens u wordt geconfronteerd uw verklaringen aanpast, verklaart u dat uw tante u alles vertelde toen u polste en u dacht dat uw tante uw moeder was, wat niet verklaart waarom u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot uw familie. Het valt op dat u enerzijds steevast

verklaart bang te zijn geweest voor uw tante en om die reden nauwelijks informatie te hebben (zie notities CGVS, p.7, p.12) en anderzijds te verklaren dat uw tante u alles vertelde wanneer u polste (zie notities CGVS, p. 8) Uit uw verklaringen blijkt dat "alles" behoorlijk weinig te zijn."

Deze incoherenties hebben allen betrekking op verzoeksters verklaringen gedaan in het kader van haar huidig verzoek. Dat de commissaris-generaal enkel op basis van verzoeksters verklaringen gedaan in het kader van haar eerste verzoek, haar huidige verklaringen aanmerkt als tegenstrijdig, kan gelet op voorgaande pertinente vaststellingen niet ernstig worden genomen.

Verzoekster volhardt in haar voorgehouden profiel van een alleenstaande Somalische vrouw zonder enig sociaal netwerk in haar land van herkomst die lange tijd als huismeid werkte in Saudi-Arabië. Zij stipt hierbij aan dat haar stiefmoeder eveneens Somalisch was en dat gelet op het belang dat in de Somalische gemeenschap gehecht wordt aan clan-lijnen, het niet vreemd is dat verzoekster met wat opfrissing vanwege haar landgenoten inderdaad deze lijnen perfect kon weergeven. Verzoeksters huidig verweer ter verklaring van de kennis van Mogadishu en haar clan die zij in het kader van haar eerste verzoek tentoon spreidde, stemt echter niet overeen met haar verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Zij verklaarde duidelijk dat zij toen die informatie gekregen heeft van personen die zij ontmoette in het centrum (notities persoonlijk onderhoud 18 april 2018, p. 13). Toen verzoekster gevraagd werd hoe zij aan de informatie gekomen is over haar clan, Rahanweyn in het algemeen, alsook haar subclan, antwoordde verzoekster dat haar tante er niet over vertelde, dat het allemaal in haar hoofd werd geplaatst de tijd van het interview (notities persoonlijk onderhoud 18 april 2018, p. 14-15). De commissaris-generaal merkte dan ook terecht op dat "Indien u werkelijk tot 8-jarige leeftijd in het huis van uw tante (stiefmoeder) werd opgesloten om vervolgens tot 2009 als huisslaaf te hebben moeten werken in het Saudische gezin, moet opgemerkt dat het verwondert dat u als analfabeet zulke hoeveelheden informatie in zulke korte tijd –van uw verzoek op 31 augustus 2015 tot uw gehoor bij de DVZ op 22 januari 2016 en uw onderhoud op het CGVS op 22 juni 2016 – heeft kunnen verwerken. Bovenstaande draagt wederom bij tot de vaststelling dat u niet de waarheid vertelt."

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie aangaande de situatie van vrouwen en kinderen in Somalië, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar familiale situatie als haar verblijf in Saudi-Arabië in gebreke.

Het feit tot een minderheidsclan te behoren, wijst er voorts niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoekster voorhoudt dat zij behoort tot de minderheidsclan de Rahanweyn, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker

geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in haar individueel geval blijkt vermits zij zich beperkt tot algemene beschouwingen.

Waar verzoekster nog wijst op de hongersnood in het land door de extreme droogte en dat het Somalië tevens geconfronteerd werd met een cholera-epidemie, merkt de Raad op dat deze elementen niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag noch onder het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Verzoekster legt voorts medische attesten neer waaruit blijkt dat zij gedesinfibuleerd is en stelt in haar verzoekschrift dat rekening moet gehouden worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat in casu niet betwist wordt dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en de vrouwen waardoor mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan worden veroorzaakt. Evenmin kan betwist worden dat verzoekster het slachtoffer was van genitale verminking, noch dat verzoekster mogelijks nog (psychisch, fysisch) te lijden heeft van complicaties ten gevolge van haar besnijdenis.

Er zijn echter goede redenen om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. Verzoekster vreest voor herinfibulatie, doch zoals in de bestreden beslissing terecht opgemerkt, betreft dit een louter hypothetische vrees die zij overigens geenszins weet hard te maken daar zij geen zicht biedt op haar werkelijke situatie. Bovendien dient er te worden vastgesteld dat verzoekster thans voor het eerst deze vrees voor herinfibulatie aanhaalt. Zij maakte hier immers geen gewag van voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal, noch tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming, terwijl er redelijkerwijze van haar kan verwacht dat zij, indien zij werkelijk een dergelijk vrees zou koesteren, deze eerder zou hebben aangehaald. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij van in het begin een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weergeeft.

Gelet op voorgaande, zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking.

5.4. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

6. In de mate verzoekster aanvoert dat artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 januari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij in haar eerste asielaanvraag gelogen heeft omwille van slecht advies van derden. Zij wijst op haar zeer kwetsbaar profiel en stelt dat een gebrek aan medewerking haar niet kan verweten worden. Verzoekende partij is ook van oordeel dat deze vaststelling niet volstaat om haar volgend verzoek om internationale bescherming niet te onderzoeken. Verzoekende partij wijst erop dat het de taak is van het CGVS en de Raad om na te gaan of zij nood heeft aan internationale bescherming. Zij licht toe dat zij op jonge leeftijd verweesd achterbleef en vervolgens werd verkocht als huisslavin. Verzoekende partij is van Somalische afkomst en hetgeen zij weet over haar geboortedatum en plaats weet zij via een tante. Zij preciseert dat zij niet alles weet over haar verleden maar hetgeen zij weet, weet zij door haar tante. Verzoekende partij wijst er op dat zij een alleenstaande dame is en dat zij buiten haar tante geen familie heeft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 17 januari 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in bepaalde in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo dient het volgende te worden herhaalt: *“Verzoekster volhardt in haar voorgehouden profiel van een alleenstaande Somalische vrouw zonder enig sociaal netwerk in haar land van herkomst die lange tijd als huismeid werkte in Saudi-Arabië. Zij stipt hierbij aan dat haar stiefmoeder eveneens Somalisch was en dat gelet op het belang dat in de Somalische gemeenschap gehecht wordt aan clan-lijnen, het niet vreemd is dat verzoekster met wat opfrissing vanwege haar landgenoten inderdaad deze lijnen perfect kon weergeven. Verzoeksters huidig verweer ter verklaring van de kennis van Mogadishu en haar clan die zij in het kader van haar eerste verzoek tentoon spreidde, stemt echter niet overeen met haar verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Zij verklaarde duidelijk dat zij toen die informatie gekregen heeft van personen die zij ontmoette in het centrum (notities persoonlijk onderhoud 18 april 2018, p. 13). Toen verzoekster gevraagd werd hoe zij aan de informatie gekomen is over haar clan, Rahanweyn in het algemeen, alsook haar subclan, antwoordde verzoekster dat haar tante er niet over vertelde, dat het allemaal in haar hoofd werd geplaatst de tijd van het interview (notities persoonlijk onderhoud 18 april 2018, p. 14-15). De commissaris-generaal merkte dan ook terecht op dat “Indien u werkelijk tot 8-jarige leeftijd in het huis van uw tante (stiefmoeder) werd opgesloten om vervolgens tot 2009 als huisslaaf te hebben moeten werken in het Saudische gezin, moet opgemerkt dat het verwondert dat u als analfabeet zulke hoeveelheden informatie in zulke korte tijd –van uw verzoek op 31 augustus 2015 tot uw gehoor bij de DVZ op 22 januari 2016 en uw onderhoud op het CGVS op 22 juni 2016 – heeft kunnen verwerken. Bovenstaande draagt wederom bij tot de vaststelling dat u niet de waarheid vertelt.”*

Artikel 48/6, §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.*

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid.”

Onder verwijzing naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat het de taak van verzoekende partij is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekende partij aangebrachte elementen, elementen zijn die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

De Raad herneemt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekende partij nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is geen geloof kan gehecht worden aan de nieuwe verklaringen van verzoekende partij omtrent zowel haar familiale situatie als haar verblijf in Saudi-Arabië. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing, die allen pertinent en deugdelijk zijn en hun grondslag vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder voor het CGVS afgelegde verklaringen.

Daar verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zowel haar familiale situatie als haar verblijf in Saudi-Arabië, daarnaast ook geen enkel document voorlegt met betrekking tot haar identiteit en nationaliteit, kan evenmin enig geloof gehecht worden als zou verzoekende partij een alleenstaande dame zijn en zij buiten haar tante geen familie heeft in Somalië.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in

aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS